

mijmering / patsers

Deze week was op het nieuws dat een schets van Michelangelo voor zevenentwintig miljoen dollar is verkocht. De man van wie de tekening was zegt niet te weten dat hij een Michelangelo in huis had, maar meende te beschikken over

‘een aardige achttiende-eeuwse prent’. De koper is niet bekend gemaakt. Jammer, want ik zou wel willen weten welke gek er zo’n astronomisch bedrag voor een tekening van 13.5 bij 11.5 cm neertelt. Jaja, ik weet het Michelangelo en de Sixtijnse kapel en zo ... maar niets anders dan de verkniptheid van de mens kan toch zo’n absurd bedrag verklaren?

Het kan trouwens gekker. In 2017 telde voetbalclub Paris Saint-Germain tweehonderdtweeëntwintig miljoen euro (222.000.000,00) neer voor een speler van Barcelona (die aan het eind van zijn carrière voor een fractie van dat bedrag weer terug ging naar z’n oude kluppie). En nóg gekker, toevallig ook in 2017 werd het schilderij Salvator Mundi van Leonardo da Vinci verkocht aan prins Badr bin Abdullah bin Farhan voor het fijne sommetje van vierhonderdvijftig miljoen dollar (450.000.000,00). De bedoeling was dat het in Louvre Abu Dabi zou komen te hangen, maar sinds aan de echtheid wordt getwijfeld is het volgens insiders verbannen naar de met goud beslagen wanden van een prinselijke jacht. Nou ja, wat maak ik me druk, het is maar geld. Klopt, maar ik kan niet ontkennen dat dit me mateloos stoort. Als wij vroeger ons bordje niet leegaten werden we gewezen op de arme kindjes in Afrika die niks te eten hadden. Hoeveel bordjes met eten zou die rijke gabber die een getal met negen cijfers voor de komma uittelt voor een tekening niet aan die Afrikaantjes kunnen geven!

‘Duizendhonderdmiljoen’ zegt mijn kleinzoon van bijna vijf als hij het over veel geld heeft. Patsers zeggen ook zoiets, maar het verschil is dat ze het voor je op tafel kunnen uittellen. Een verhuisdoos vol papiertjes tegenover het leven van een half continent. Echt, het moest niet mogen.